

Press Review
Based Istanbul, Yağmur Koç, June 2018

The Female Body is more than What's Portrayed

SANAT

Apolonia Sokol ¹

Röportaj / Interview by YAĞMUR KOÇ

Apolonia Sokol'u The Phill'deki ilk kişisel sergisinin hemen ardından yakalıyoruz. Sokol'un duygusal ve bir o kadar da melankolik tavrı, kadın vücudunun çarpıtılmış ve tasvir edilen halinden daha fazlası olduğunu kanıtlıyor. Kadınları cinsel objeler olarak değil, kendisini özdeşleştirdiği insanlar olarak resmeden Sokol'un yaratım sürecine bir adım daha yaklaşmak için çok heyecanlıyız.

We talk to Apolonia Sokol right after her first solo exhibition at The Pill. Sokol's emotional and melancholy approach proves that the female body is more than what's portrayed or misinterpreted. We're very excited to take a step closer to Sokol's creative process in which she portrays women not as sexual objects but as people she identifies with.

Press Review
Based Istanbul, Yağmur Koç, June 2018

SANAT

“ **Being a woman myself, I paint women not as ‘female bodies’ or as sexual objects but more as people I identify with.**”

Her şey nasıl başladı? Kadın bedeniyle etkileşime girmeni sağlayan şey neydi?

Kendimi bildim bileli resim yapıyorum. Çocukluk yıllarımdan bu yana ressam olacağıma emindim. Resim yapmayı asla bırakmayacağıma dair kendime söz verdim. Resim yapmak gerek fiziksel gerek ruhsal anlamda güçlü bir bağlılık gerektiriyor.

Sanat tüm kadınlara erişilebilir olmadı ve hala da pek değil. Batı'daki sanat tarihine baktığınızda kadınların daima cinsel obje ya da erkeğin bakış açısından alegorik semboller olarak tasvir edildiğini görürsünüz. John Berger'in çarpıcı bir sözü var ve doğruluğuna katılıyorum. "Çıplak kadın resmi yapılıyordu çünkü çıplak kadına bakmaktan zevk duyuluyordu. Kadının eline bir ayna veriliyordu ve resme 'Kendine Hayranlık' deniyordu. Böylece çıplaklığı zevk için resme geçirilen kadın, ahlaki açıdan suçlanıyordu." Ben de bir kadın olarak kadınları "kadınsı bedenler" veya cinsel objeler olarak değil, kendimi özdeşleştirdiğim insanlar olarak çiziyorum. İstanbul'daki The Pill galeride yer alan güncel sergim için birçok yarı-nü resim çizdim. Fakat figürlere daha yakından baktığınızda cinsel ya da duyuşal görünmüyorlar. Hatta hepsinin rahatsız edici bir yabancılığı var ve kesinlikle melankolikler.

Kültürümde önemli olan Batılı sembolleri ve alegorileri hala kullanıyorum ama onları bu figürlere uyguluyorum.

How did it all begin? What led you to interact with the female body?

I have always been painting. Since my childhood, I was convinced I was going to be a painter. I promised myself I would never stop. Painting is a strong commitment, both physically and spiritually.

Art has not been and still isn't always accessible to women. If one looks at the Western history of art, women have been portrayed mainly as sexual objects or allegoric symbols from a man's point of view. There is a striking quote by John Berger which I find accurate: "You painted a naked woman because you enjoyed looking at her, put a mirror in her hand and you called the painting 'Vanity,' thus morally condemning the woman whose nakedness you had depicted for your own pleasure." Being a woman myself, I paint women not as "female bodies" or as sexual objects but more as people I identify with. I have painted a lot of semi-nudes for my current show (at The Pill in Istanbul), but if you look deeply into the figures, they are not sexual or even sensual. They all have a disturbing strangeness to them, and they are definitely melancholic.

I still use these Western symbols and allegories that are important to my culture but I'm appropriating them in these figures.

Press Review
Based Istanbul, Yağmur Koç, June 2018

Modellerini nasıl belirliyorsun? Onların kimliklerini de işlerine yansıtıyor musun?

İlham için bir kural ya da sistem yok. Tanıştığı ya da tanıdığı insanları model olarak kullanıyorum. Bazen ilk görüşte aşk oluyor, bazen de bana ilham verecek kişiler arıyorum. Kimlikleri ve toplumda simgeledikleri şeyler benim için önemli. Bir sanatçı olarak, asıl amacım bu olmasa bile, içinde yaşadığım dünyayı gösteriyorum. Tüm ressamlar sevdikleri kişileri model olarak kullanır. Hatta bazen onları daha iyi resmedebilmek için onlarla sevişir ya da evlenirler. Sanat ve özel hayat gibi bir ikilik söz konusu değil. Alice Neel bu anlamda iyi bir örnek ama Caravaggio, Matisse veya Rembrandt da öyle.

Portrelerinden de bildiğimiz gibi, kadını ona biçilmiş toplumsal normlarından çıkarıp bedenlen özgürleştiriyorsun. Peki, sence modern kadının tanımı ne olmalı?

Bu gözlem için teşekkürler ama resmettiğim modelleri özgürleştirdiğimi düşünmüyorum. Aslında tam tersi; onları bana ait olan bir zamana ve mekana hapsediyorum. Modellerim halihazırda güçlü kişiliklere sahip insanlar. Her varlığın özgürlüğüne inanıyorum. Bu varlıkları kategorilere ya da sınıflara ayırdığımızda başarısız oluyoruz. Feminizm ırkçılık karşıtı hareketlerle el ele ilerlemeli. Avrupa'da beyaz olmayan ırkların, post-kolonyal bir alışkanlıkla ayrımcılığa uğraması gibi üzücü bir davranış biçimi var. Ekonomik yapımız hala diğer kıtaların sömürülmesine bağlı ve Avrupalı görünmeyen herkes hala ayrımcılığa uğruyor. Kendimizi bu tür kavramlardan uzaklaştırmalıyız. Aslında Türk bir galeriyle birlikte çalışmaktan büyük heyecan duyuyorum. Uluslararası bir yapının ve ekonomisinin bir parçası olmanın değişimde önemli bir adım olduğuna inanıyorum.

Resimlerdeki figürler, özgürlük arayışında zamansız ve mekansız olmayı göze almış bedenlere sahip; başka bir dünyadan gelmiş gibiler. İkamet ettiğiniz bu "ideal" yeri nasıl tanımlarsınız?

Yağlı boya tablolar yüzyıllar boyunca korunabilmeleri sebebiyle bir araç olarak zamandan bağımsızlar. Resmettiğim insanlar sentetik bir mekanın, anlaşılmaz bir dekorun ve renkli, geometrik biçimlerin yer aldığı kapalı bir alanın içinde. De Chirico'nun işlerindeki gibi metafizik bir mekan olabilir bu. Mekanların ufku yok ve hiçbir yere gitmiyorlar çünkü zihinsel bir alanda, özel bir mekandayız.

Resmettiğin modelleri cansızlaştırırken aynı zamanda empati ve tutkuyla bağlantılı bir şekilde, toplumun bedenleri yeniden yorumlamasını da sağlıyorsun. Bu zamansızlık seni korkutuyor mu?

Yağlı boya ile resim yapmak ve günümüz çağında yaşamak arasında kesinlikle paradoksal bir durum var. Yağlı boya eski bir araç. Olgunlaşmak için durağanlığa ve uzun yıllara ihtiyacı var. Ressamın yarattığı imge eşsiz olsa da bugün hızlı bir hayat yaşıyoruz ve imgeleri tüketiyoruz. Modellerin çağdaş figürler olduğu kanısındayım. İlham aldığım figürler özgür olanlar ve melezler.

Portrelerinde kullandığın renkleri seçerken nelerden etkileniyorsun? Bu kompozisyonlar ortaya nasıl çıkıyor?

Genelde sanat tarihindeki diğer resimlere danışıyorum. Resim bir dildir ve kelimelerini bu biçimde kullanmak beni harekete geçiriyor. Renkler gerçekten sezgisel şeyler. Bir ressamın işi ve yaptığı şey hakkında konuşması çok zor çünkü yaparken içinizden geldiği gibi yapıyorsunuz. Fiziksel, hatta bazen avcılık dürtüsüyle yapılan bir iş.

How do you choose your models? Do you reflect their identities in your work?

There is no rule or system to inspiration. I use the people I meet, or the ones I love as models. Sometimes it can happen as love at first sight, or I seek the one that inspires me. Their identity and what they symbolize in society is my concern. As an artist, I show the world I live in even if it's not necessarily my goal. All the painters are using they beloved ones as models, sometimes they even sleep with them or get married to them, so they can paint them better. There is no dichotomy between art and private life. Alice Neel is a good example for that, but so is Carravaggio, Matisse or Rembrandt.

As we've seen in your portraits, you take women out of social stereotypes and physically set them free. How would you define the modern woman?

Thank you for that observation. I do not think I'm setting my models free as I paint them. It's more the opposite - I lock them in a closed time and space which is mine. My models are strong personalities to begin with. I believe in the emancipation of every being. We fail when we separate the beings in casts or categories. Feminism should go hand in hand with anti-racist movements. In Europe, there is a sad tendency to discriminate non-whites as a post-colonial habit. Our economic structure is still based on the exploitation of other continents, and anyone that is not looking European is being discriminated against. We should free ourselves from that kind of phenomenon. As a matter of fact, I find it extremely exiting to be working with a Turkish gallery. I believe that by being a part of an international structure and its economy, one can actively make a change.

The figures in your paintings have bodies that dare to be timeless and spaceless in their pursuit of freedom; it's as if they are from another world. How would you define this "ideal" place you're in?

Oil-paintings are free of time as the medium itself survives through the centuries. The people I paint are in a synthetic space, unrecognizable decor, closed interiors made of colorful and geometrical forms. It would be a metaphysical space as in de Chirico for instance. The spaces have no horizon, they are not going anywhere because we are in a mental space, a private landscape.

When turning the models whose portraits you draw into inanimate figures, you also enable society to reinterpret bodies in an empathetic and passionate way. Aren't you afraid of this timelessness?

There is definitely a paradox in the act of painting with oil, and the time we live in today. Oil is an old medium. It needs stability and years to mature. The image the painter produces is unique while today's lifestyle is going fast, and we consume images. I believe my models are contemporary figures. The ones I get inspired by are emancipated, they are fruits of the mixed-race.

What do you care about when you choose the colors in your portraits? How do you create these compositions?

I usually refer to other paintings through art history. Painting is a language, it's stimulating to practice its vocabulary that way. The colors are really intuitive. It's difficult for a painter to talk about your work and your practice because the way of making it is coming from the stomach. It's physical, sometimes predatory.

Press Review Based Istanbul, Yağmur Koç, June 2018

BASED ISTANBUL

İstanbul'daki ilk kişisel sergini yapacaksın. Bir sanatçı olarak, burada yer bulma sürecini anlatır mısın?

Birkaç yıl önce Paris sokaklarında gezinirken bir grup güzel ve yabancı insan gördüm. Bunların arasında genç Türk adamları ve Lale Müldür de oradaydı; tam anlamıyla bir kraliçeydi. Hemen arkadaş olduk ve hepsi bende kaldı. Lale'yle yaşamak benim için büyük bir ilham kaynağıydı. Bana şiiri öğretti. Kaan ve Franz onun hakkında bir film çekiyordu; tam anlamıyla sanatsal bir andı. Onlar gittikten sonra hepsiyle İstanbul'da tekrar buluştum. 2013'teki Taksim gösterileri sırasında bir ay burada kaldım. İstanbul o günden beri hep kalbimde. Daha sonra galerinin kurucusu Suela Cennet'le tanıştım. Uzun bir süredir işlerimi inceliyordu; gelişmemi izledi ve yıllar içerisinde bana rehberlik etti. İstanbul'da yeni bir mekan açması ve tekrar bu şehre dönecek olmak beni çok heyecanlandırdı. Sanat dünyasını ve farklı sahnelerini keşfetmek için çeşitli ülkelerde çalıştım. Heyecan verici ama aynı zamanda tehlikeli bir yaşam tarzı bu. Ancak birkaç yer sanatçıya saygı gösteriyor ve hoşlanmadığım tavizlerde bulunduğum karmaşık durumlar da yaşadım. The Pill'le çalışma biçimimizi seviyorum zira galeri sahibi de genç, ciddi ve azimli bir kadın.

Bu sergiye nasıl hazırlandın? Eser seçimi sürecinizden biraz bahsedebilir misin?

Serginin ana eserinin adı "The Night" (Fransızca La nuit). Bir grup insan yerde uzanıyor; kimisi uyuyor kimisi uyumuyor. Ama siyah battaniyelerinin altında hepsi çıplak. Bir seks partisinden ya da son derece duyuşsal bir deneyimden sonraki bir sahne olabilir bu. Ama aslında melankolik bir sahne çünkü bedenler bir arada dursa da hepsi yalnız. Bence gizem dolu bir tablo. Fuseli'nin "The Nightmare"i veya Hodler'in Musée d'Orsay'da sergilenen muhteşem eseri "La nuit" tablosundaki gibi.

Hiç görmemiş birine işlerini nasıl anlattırısın?

Sergiye gitmesini söyledim.

Son dönemde, sanat sahnesinde seni en çok heyecanlandıran şehir?

Hiçbir fikrim yok ama şimdilik İstanbul'u daha yakından keşfetmek istiyorum. Yaklaşık bir ay daha burada olacağım.

Senin için sırada ne var?

Bir sonraki sergim CRAC adlı bir mekandaki bir grup sergisi. Tara Londi adında genç bir kadının küratörlüğünde düzenlenen ve Celia Hempton, Elsa Sahal, Tschabalala Self gibi harika sanatçıların yer aldığı bir sergi. Benim neslimden birçok kadın sanatçıyla tanışma fırsatı bulduğum grup sergileri çok seviyorum.

You'll have your first solo exhibition in Istanbul. Can you tell us about how you found a space here as an artist?

A few years ago, I was walking around the streets of Paris and I saw a group of beautiful strangers. Among these young Turkish men, there was Lale Müldür, an absolute queen. We immediately became friends and they all stayed at my house. Living with Lale was an enormous source of inspiration. She has been showing me ways of poetry. Kaan and Franz were making a film about her, and it was a pure moment of art. After they left, I rejoined them in Istanbul and stayed there for a month during the Taksim manifestations in 2013. Istanbul has been in my heart ever since. Later I have met Suela Cennet, the gallery founder. She has been looking at my work for quite a long time waiting for it to evolve, and guiding me through the years. I was very excited about her project of opening a new space in Istanbul and the idea of coming back to this city. As a matter of fact, I have been working in different countries discovering the art world and its different scenes. It has been exciting but also a dangerous way of living. Few structures truly respect the artists and I have been often in complicated situations of unpleasant compromising. I believe in the ways of working with The Pill, as the gallery owner is herself is a young, serious and ambitious woman.

How did you prepare for this exhibition? Can you talk about how you choose which works to display?

The main piece of the show is called "The Night," (La nuit in French). A group of people are laying down; some of them are sleeping and others aren't. But they are all nude under their black blankets. It could be a scene after an orgy or something extremely sensual, but it isn't. It's a melancholic scene where the bodies are assembled but alone. I think it's full of mystery. It's like "The Nightmare" by Fuseli or "La nuit" by Hodler, a magnificent tiny piece at Musée d'Orsay.

How would you define your paintings to someone who's never seen them?

I would say come to the show...

Which city recently excited you the most in terms of its art scene?

I have no idea, but for now, I want to discover Istanbul more deeply. I decided to stay here for a month or more.

What's next for you?

My next show is a group show in an art center called CRAC. It's very exciting, curated by a young woman named Tara Londi, with great artists such as Celia Hempton, Elsa Sahal, Tschabalala Self and others. I love these group shows where I get to meet a lot of different female artists of my generation.

ART